

til at tænke paa Alderdomsforfikkningen. I Frederiksborg Amt, i Hørsholm Distrikt, er der f. Ex. oprettet en Kasse, hvor Tilskuddene ere beregnede efter Livrentetabellerne, og hvor det offentlige, baade Amt og Kommune og den lokale Sparekasse — det er jo ligegyldigt, hvorfra Midlerne ere komne, de ere ikke komne fra Medlemmerne selv — maa tilskyde ligeaa meget som Medlemmerne betale, for at den Alderdomshjælp, som ydes, overhovedet kan ydes, og dog er der ikke et eneste Medlem af Arbejderklassen, som er gaaet ind deri frivilligt, endstjøndt Foredrag og Møder ere afholdte for at faae Folk derind — om ganske Enkelte skulle være gaaede ind deri i de senere Aar, skal jeg ikke kunne sige — men trods store Anstrængelser ere som Regel ikke Andre gaaede ind deri end de, som Husbonderne meldte ind. Jeg tror altsaa, at ved at lægge dette stærke Eftertryk paa denne Sygekasselov vil man let komme til at modarbejde Bestræbelserne for at fikke gamle trængende Arbejdere den Hjælp, de trænge til i Alderdommen, den Hjælp, som vi i Virkeligheden Alle erkjende, at man ønsker ham, og at overhovedet den gamle, udslidte og hæderlige Person tvinges til enten at modtage Fattighjælp eller til maaste endog at blive anbragt paa en af Kommunens Fattiganstalter eller Sjuvæsen, har altid, tror jeg, eller da i Almindelighed, vakt en stor Ubillie omkring i Befolkningen, og Alle have følt, at der var Noget, der paa den ene eller anden Maade skulde ændres, men Opgavens Storhed og Complicerede Bestaafenhed har bestandig fremmet Folk tilbage. Naar man imidlertid vil gaa den Vej at give store Bidrag til Sygekasserne, nærer jeg Frygt for, at det andet Spørgsmaal vil blive løst paa en mindre heldig Maade. Jeg vil overhovedet udtale, at det bevingede Ord „Hjælp til Selvhjælp“ efter min Mening er ifærd med at blive misforstaaet. Enhver Opgave, der ligger for, behøver ikke at støttes direkte af Staten paa en saadan Maade; det synes nu, som om enhver enkelt Institution skulde have et vist Yengebidrag af Staten, for at man kunde sige, at Opgaven „Hjælp til Selvhjælp“ var løst, men dette forekommer mig dog at være en altsfor haandgribelig Maade at opfatte dette Ord paa. Hvis Staten virkelig paatog sig en Alderdomsforførgelse for alle dem, der kunde trænge dertil, eller omtrent tog hele Byrden paa sig, vilde denne „Hjælp til Selvhjælp“ være af saa stort et Omfang, at Staten meget vel kunde forbyde at lade andre Opgaver helt og holdent løses af de Paagjældende selv, og dette vilde ogsaa være en Udførelse af det gamle Program „Hjælp til Selvhjælp“.

Her i Lovforslaget er, forekommer det mig, Hjælpen af en saadan Størrelse, at det endrer mig, at man ikke, selv om man er meget fordringsfuld, kan være tilfreds dermed. Jeg var ikke til Stede i Gaar, men jeg har af Referaterne set, at man fra flere Sider har anket over, at det, der her bydes, ikke er tilstrækkeligt. Det er nu i Virkeligheden saaledes, at det, der bydes, er mellem en Trediedel og indtil Halvdelen af, hvad Medlemmerne yde; navnlig vil det offentlige Tilskud, naar der omkring paa Landet, hvor Arbejdsfortjenesten, som man vil assurere i Sygekasser, ikke er høi, gives et Tilskud af 1½ Kr. pro persona af Kommunen, og Staten tilskyder en Fjerdedel af Udgifterne — og der hertil saa kommer Frikjørlser og anden indirekte Hjælp i Form af Pensioner o. s. v. — meget let kunne løbe op til omtrent Halvdelen af alle Udgifterne. Man maa dernæst ikke glemme, at hvor Staten først begynder, stige Fordringerne mere og mere, og hvis de ikke skulle stige os over Hovedet, er det ikke værd her at begynde altsfor glubst. Det forekommer mig, at alene det, at der har været forelagt et Forslag om Hjælp til Sygekasserne, synes at have fremkaldt Forslag fra ærede Medlemmers Side om, at man skal give Tilskud til de kjøbenhavnste Sygekasser, stjøndt det er Influenzaen, der faar Skyld derfor. Og det er i det Hele taget, som om det laa i Luften overalt og til enhver Tid at stille Fordringer til Staten. Og hvad er det saa for Fordringer, der blive stillede? Den ærede tredje Socialdemokrat, som her er til Stede (Harald Jensen) — jeg erindrer ikke hans Valgkreds — er f. Ex. trods de bestandig forøgede Fordringer om Hjælp til Husmandskreditforeningerne, ikke endnu tilfreds; han ønsker nu, at der skal udredes store extraordinære Bidrag til dem. Vi maa overhovedet gjøre os det klart, at saasnart man har faaet fat i Statens lille Finger, bliver man ved at gribe til, indtil man har faaet fat i hele Haanden. I Frederiksborg Amt have Forholdene haft en noget særlig Karakter, som paa en Gang, forekommer det mig, kunne være baade veiledende og advarende, og jeg skal derfor tillade mig, at udtale mig noget nærmere derom. Der har man i Virkeligheden realiseret Tanken om fuldstændig fri Sygepleie i et vist Antal Uger om Aaret, indtil 10 Uger, der kunne stige til 20 Uger, naar ikke særlige Omstændigheder tale derimod, men samtidig dermed har man naturligvis ladet Sygekassebevægelsen og anden human Bevægelse gaa sin egen Gang. Byrden paa Hartkøret vil, tror jeg paastaar, naar man